

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost Gruzie
t. č. X
zastoupený advokátem Mgr. Marcelem Kmetěm
sídlem Purkyňova 74/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2025, č. j. OAM-858/ZA-ZA11-ZA20-R2-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Marcelu Kmeťovi se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 10 140 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Dne 14. 12. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž poskytl dne 22. 12. 2020 údaje. Konkrétně uvedl, že se narodil dne X v X, je arménské národnosti a dorozumí se gruzínským jazykem. Nemá žádné náboženské vyznání, od roku 2007 do roku 2014 byl členem politické strany Sjedinené národní hnutí. V současné době se však již nijak politicky neangažuje. Žalobce je svobodný a bezdětný, poslední místo bydliště ve vlasti měl v X, X. Fakticky tam ale nepobýval a žil u kamarádů na různých místech. Z Gruzie vycestoval dne 12. 9. 2019 letecky do Prahy. V roce 2019 mu bylo uděleno české pracovní vízum a o mezinárodní ochranu doposud nikde nežádal, v jiných státech Evropské unie nepobýval. Žalobce je zdravý a s ničím se neléčí. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že ve vlasti měl politické problémy s gruzínskou vládou. Konkrétně uvedl, že od dubna do července roku 2019 žil v klášteře Davida z Garedži u ázerbájdžánských hranic. V té době vypukl na hranici s Ázerbájdžánem konflikt a gruzínská vláda všechny, kteří tam žili, včetně žalobce, označila za zrádce. Z důvodu předchozích aktivit rodinných příslušníků měl žalobce obavu o svůj život, a proto odjel z vlasti. Jiné důvody žádosti neměl.

2. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 22. 12. 2020. Žalobce v něm uvedl, že v září roku 2019 odcestoval z Gruzie kvůli nebezpečí, které mu tam hrozí. České pracovní vízum mu pomohl zařídit aktivista jménem X. Po svém příjezdu do ČR pracoval v Praze v hotelové prádelně, dokud mu pracovní agentura v únoru 2020 nesdělila, že již pro něho práci nemají, ale že může pracovat ve Slaném. Kvůli problémům s dokumenty a pandemií COVID – 19 musel žít z úspor a finanční pomoci od známých. O udělení mezinárodní ochrany požádal poté, co již neměl jinou možnost, jak na území legálně pobývat. Potíže žalobce v zemi původu vychází již z minulosti. Jeho otec byl v armádě SSSR a vykonával službu s dalšími vojáky arménské národnosti, kteří v roce 1991 v občanské válce v Abcházii bojovali s ostatními Armény proti Gruzíncům. Následně byl gruzínskou vládou označen za zrádce a začal se skrývat. Žalobce s matkou a bratrem žili v městské části X. V té době byl žalobce ještě malý chlapec, matka mu však říkala, že se na otce soustavně ptají gruzínští vojáci a matce vyhrožují, že je s bratrem zabijí. Poté se schovávali na různých místech a otec je pouze příležitostně navštěvoval. V roce 2002 žalobce viděl otce naposledy, neboť byl o rok později otráven. Tuto informaci mu sdělil otcův přítel. Dědečka žalobce, který žil na hranicích s Jižní Osetií, Gruzínci považovali za separatistu. V roce 1991 přišli na jeho zahradu gruzínští vojáci a pokusili se jej zabít. Dědeček tento útok přežil a emigroval do Ruska, kde zemřel přirozenou smrtí. Žalobce byl proto nucen schovávat se a měl strach vyslovit svoje příjmení. Přesto mohl vystudovat vysokou školu, neboť jen málo lidí znalo jeho minulost. V průběhu studia měl pouze jeden incident v roce 2012. Jiný student řekl, že činy Hitlera byly správné, proti čemuž se žalobce ohradil, a tento student jej fyzicky napadl. Policii incident nehlásil, nechtěl, aby znala jeho jméno. Situaci řešil tak, že změnil obor a od té doby žádné potíže neměl až do podzimu roku 2018. Tehdy potkal známého z dětství, který znal jeho totožnost. Následně jej napadla skupina mladíků, kteří křičeli, že je synem zrádce, a proč je naživu. Ani tento incident policii neoznámil. V roce 2018 žalobci jeho přítel sdělil, že jej hledaly neznámé osoby, které měly jeho fotografii, odjel proto do kláštera Davida z Garedži k ázerbájdžánským hranicím. V této oblasti žádné potíže neměl, ale po událostech na hranici gruzínská vláda označila své občany za ruské agenty. Měl proto obavu, že i on bude vyšetřován a zjistí se, kdo byli jeho předkové. Osobně jiné potíže ve vlasti neměl,

v současnosti ale v Gruzii probíhá řada procesů, kdy lidé byli obviněni, že jsou zrádci. Mezi tyto lidi patří např. X a X, kteří pracovali jako kartografové a pohybovali se na hranicích s Ázerbájdžánem ve stejné době jako žalobce. Žalobci také jeho kamarád právník sdělil, aby neuvažoval o návratu domů, jelikož mu hrozí nebezpečí a mohou se ho chtít zbavit. V zemích Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. Na podporu svých tvrzení žalobce nedoložil žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.

3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 3. 2021, č. j. OAM-858/ZA-ZA11-ZA20-2020, zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť dospěl k závěru, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 1. 4. 2021 žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 7. 10. 2021, č. j. 57 Az 8/2021-55, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu žalobce brojil kasační stížností podanou k Nejvyššímu správnímu soudu, který rozsudkem ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 324/2021-57, zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze i rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud v této věci konstatoval, že podle unijního práva musí bezpečná země původu splňovat kritéria procedurální směrnice na celém svém území. Bylo tedy nezbytné posuzovat bezpečnost země i v kontextu obou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie. Nejvyšší správní soud žalovanému uložil, aby pokud nedospěje k závěru, že by i tato území Gruzie mohla být považována za bezpečná, posoudil žádost žalobce v plnohodnotném řízení. Žalovaný pak byl povinen obstarat si podrobnější informace o zemi původu. Vzhledem k azylovému příběhu žalobce se tyto informace měly týkat postavení arménské národnostní menšiny v Gruzii, dále situace rodinných příslušníků osob, které se účastnily některého z dřívějších ozbrojených konfliktů na území Gruzie, a to na protigruzínské straně. Rovněž byl žalovaný povinen si zajistit informace o žalobcem zmiňovaném gruzínsko-ázerbájdžánském pohraničním konfliktu a o případných rizicích pro osoby, které se v daném místě v době tohoto konfliktu pohybovaly, jakož i informace o prostředcích ochrany proti pronásledování či působení vážné újmy ze strany nestátních subjektů a o efektivitě těchto prostředků.
4. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 30. 1. 2025. Žalobce v jeho průběhu uvedl, že od posledního pohovoru nenastaly žádné nové skutečnosti, důvody žádosti jsou stále stejné. Doplnil, že v roce 2021 bylo zahájeno jeho trestní stíhání kvůli událostem na ázerbájdžánských hranicích. Tuto informaci mu poskytl někdy v roce 2022 nebo 2023 jeho přítel X, advokát, se kterým je v kontaktu. Předmětem stíhání je zřejmě konflikt s ázerbájdžánskými celníky. Během žalobcova pobytu v klášteře X z Garedži přijeli gruzínští aktivisté, kterým ukazoval cestu na hranice s Ázerbájdžánem. Osobně se do konfliktu s ázerbájdžánskými celníky nedostal, jen odvedl aktivisty na hranici a incidentu přihlížel. O skutečnosti, že je ve vlasti trestně stíhán nemá žádný písemný doklad, protože ve vlasti již nikoho nemá. V České republice pracuje jako manipulační pracovník ve firmě X, jeho zdravotní stav je dobrý.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále skutečností, které zjistil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z Informace OAMP - Gruzie: Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 11. 2024, Informace OAMP - Gruzie: Situace gruzínských občanů

vracejících se do země dlouhodobém pobytu v zahraničí. Postup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 2. 9. 2024, Informace MZV - Gruzie: Činnost policie ze dne 31. 5. 2024 a z Informace MZV - Gruzie: Postavení gruzínských občanů arménského původu ze dne 13. 3. 2025. Na základě všech shromážděných podkladů žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V letech 2007-2014 byl členem politické strany Sjdnocené národní hnutí, ale v současné době se politicky nijak neangažuje. Podle žalovaného nemohl žalobce ve vlasti pociťovat ani odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že jeho potíže vychází z minulosti, kdy jeho otec byl v armádě SSSR a když v roce 1991 začala občanská válka v Abcházii, bojoval s ostatními Armény proti Gruzíncům. Následně byl gruzínskou vládou označen za zrádce. Problémy ve vlasti měl i jeho dědeček, který žil na hranicích s Jižní Osetií a byl považován za separatistu. Žalovaný se zabýval tvrzením žalobce, že ve vlasti pociťoval obavu z gruzínské vlády a musel se skrývat kvůli činnosti svých předků. Podle žalovaného stáli v občanské válce tzv. amšensťi Armény většinou na straně Abcházců. Bylo pak běžné, že se po ukončení konfliktu stěhovali do Ruska, Arménie nebo Evropy. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že pokud by byl otec žalobce v roce 1991 na straně Abcházců, postupoval by stejně a nevystavoval by sebe a posléze svou rodinu nebezpečí tím, že by se nelogicky trvale usadil na území pod kontrolou gruzínských státních orgánů. Žalobce se narodil v Tbilisi, má gruzínskou státní příslušnost a svoji vlast poprvé opustil až v roce 2019. Vždy užíval pouze příjmení Metsatuniani, od roku 2007 do roku 2014 byl členem politické strany Sjdnocené národní hnutí a také potvrdil, že v Tbilisi vystudoval státní vysokou školu obor mezinárodní vztahy. Je tak evidentní, že tyto aktivity nemohl provádět skrytě, bez povšimnutí velkého okruhu osob a gruzínským státním orgánům musela být zcela jistě jeho totožnost známa. Dílčí incident s jiným studentem v průběhu studia nikterak nesouvisel s aktivitami jeho otce. Jediný konflikt, kterému měl žalobce v Gruzii kvůli svým předkům čelit, se odehrál v roce 2018, kdy na něho skupina neznámých mladíků pokřikovala, že je syn zrádce. Žalobce později před Krajským soudem v Praze upřesnil, že se nejednalo o neznámé mladíky, ale o členy ultrapravicové organizace „Gruzínský marš“. Ani jednu z těchto událostí žalobce neohlásil na policii. Z Informace MZV - Gruzie: Postavení gruzínských občanů arménského původu ze dne 13. 3. 2025 vyplývá, že ultrapravicové, ultrakonzervativní hnutí a od roku 2020 politická strana Gruzínský pochod se zaměřovala na sexuální menšiny a osoby vyznávající islám, především příslušníky ázerbájdžánské menšiny a Íránce. Je nepravděpodobné, aby za popsaným napadením žalobce stáli cíleně právě příslušníci uvedené politické strany. Citovaná informace rovněž uvádí, že pro gruzínské občany arménského původu existuje v Gruzii možnost obrátit se na policii v případě hrozeb nebo trestné činnosti ze strany soukromých osob či nestátních aktérů a že v případě Tbilisi, kde žalobce v té době žil, se efektivita policejní činnosti v případech občanů arménského původu neliší od případů etnických Gruzínů. Informace MZV - Gruzie: Činnost policie ze dne 4. 6. 2024 (*poznámka soudu*: správně mělo být uvedeno 31. 5. 2024) tento závěr potvrzuje a doplňuje. Každý občan Gruzie může hlásit na horkou linku „126“ Generální inspekce Ministerstva vnitra jakékoli přestupky policistů. Žalovaný tedy nepřijal, že žalobce popsané incidenty policii

neohlásil, protože měl obavu, aby nebyla zjištěna jeho totožnost. Žalovaný nesouhlasil ani s popisem událostí v blízkosti kláštera Davida z Garedži. Z Informace MZV - Gruzie: Postavení gruzínských občanů arménského původu ze dne 13. 3. 2025 žalovaný zjistil, že v návaznosti na březnovou návštěvu tehdejší prezidentky Salome Zurbíšvili v Baku a její dubnovou návštěvu klášterního komplexu Davida z Garedži na ázerbajdžánsko - gruzínských hranicích, během níž vyzvala k urychlené demarkaci hranic, ázerbajdžánská strana uzavřela mnichům i turistům přístup do části komplexu ležícího na druhé straně hranice. Následně došlo k protestům organizovaným pravoslavnými mnichy a aktivisty, není však známo, že by došlo k jakýmkoliv střetům či zadržením. Dne 28. 5. 2019 mniši a aktivisté zorganizovali výpravu do částí komplexu na ázerbajdžánské straně. Pohraničníci obou států se domluvili, že nebudou procesí bránit a umožnili účastníkům akce přístup. Účastníci akce se následně pokojně vrátili na gruzínskou stranu. Vzhledem k výše uvedenému není pravděpodobné, aby byl žalobce během protestů v roce 2019 zadržen. Žalovaný pak připomněl, že žalobce se osobně do žádných protestů nezapojoval, pouze měl aktivisty dovést na hranice. Tvrzení o tom, že s ním bylo v roce 2021 na základě popsaného jednání zahájeno trestní řízení tak označil žalovaný za nevěrohodné. Klášterní komplex Davida z Garedži byl v roce 2007 zapsán na předběžný seznam kandidátů k zápisu světového dědictví UNESCO a je významným turistickým a duchovním centrem Gruzie. Nejedná se tedy o místo, kde by se žalobce mohl nepozorovaně skrývat. Tento klášterní komplex se navíc nachází asi 300 m od ázerbajdžánských hranic a přímo k hranici vede z gruzínské strany od klášterního komplexu stezka. Je tak těžko představitelné, že by se gruzínští aktivisté nebyli schopni sami dostat k ázerbajdžánské hranici a byli odkázáni na pomoc žalobce. Žalovaný se dále věnoval obecnému postavení arménské národnostní menšiny v Gruzii. Informace MZV - Gruzie: Postavení gruzínských občanů arménského původu ze dne 13. 3. 2025 k tomu uvádí, že k arménské národnosti se při posledním sčítání obyvatel Gruzie v roce 2014 přihlásilo 168 100 obyvatel. Přestože uvedená informace připouští, že etnické menšiny čelí problémům týkajícím se přístupu ke kvalitnímu vzdělání a veřejným službám, toto není případ žalobce, který mohl vystudovat vysokou školu a politicky se angažoval. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá na území České republiky rodinné příslušníky, nepřipadalo v úvahu ani udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný neshledal ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod k udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný současně dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce kvůli aktivitám svých předků nečelil v Gruzii žádnému jednání, které by v případě návratu do vlasti pro něho znamenalo skutečné nebezpečí vážné újmy. Z příložených informačních zdrojů vyplývá, že domovská země nabízí žalobci řadu ochranných mechanismů v případě hrozeb nebo trestné činnosti ze strany soukromých osob či nestátních aktérů. Tvrzení žalobce ohledně trestního stíhání za pomoc aktivistům v komplexu kláštera Davida z Garedži u ázerbajdžánských hranic považoval žalovaný za nevěrohodné. Žalovaným získané informace potvrdily, že žádný z aktivistů nebyl zadržen, a je nepravděpodobné, aby byl žalobce v této souvislosti trestně stíhán, když se protestů ani neúčastnil. Žalobci pak nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ani doplňková ochrana dle § 14b zákona o azylu za účelem sloužení rodiny nepřicházela v úvahu, neboť žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky.

6. Ve včasné podané žalobě žalobce namítal, že informace ze země původu, které žalovaný shromáždil, jsou nedostatečné, povrchní a neaktuální. Podklady, které žalobce do správního spisu obstaral, žalovaný navíc nesprávně interpretoval. Žalovaný se opíral pouze o několik dokumentů získaných vlastní činností, respektive činností státních orgánů, nepřihlédl však k renomovaným a pravidelně aktualizovaným zdrojům (např. UNHCR, Amnesty International, Human Rights Watch), a rovněž neprovedl aktualizaci svých závěrů v návaznosti na mezinárodní doporučení a předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu, který nařídil provést komplexní a aktuální šetření. Napadené rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
7. V dalším žalobním bodu žalobce nesouhlasil s neudělením azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Tvrzení žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod neodpovídalo azylovému příběhu žalobce, kterého napadla skupina mladíků, protože je synem zrádce. Rovněž jeho otec a dědeček byli oběťmi pronásledování, a to jako cizinci či domnělí separatisté na území Arménie (*poznámka soudu: zřejmě správně Gruzie*). Dle žalobce byla úvaha žalovaného, podle níž nebyl členem žádné politické strany zcela nedostatečná a nesprávná. Pronásledování z důvodu uplatňování politických práv může spočívat i v přisuzování určitého politického názoru, aniž by jej žalobce sám aktivně zastával.
8. I pokud by žalobce nebyl pronásledován z důvodu přisuzovaného politického názoru, pak existují důkazy o tom, že žalobci hrozí pronásledování z důvodu jeho příslušnosti k národnostní menšině etnických Arménů. Žalobce byl obětí útoku ze strany příslušníků extremistické organizace Gruzínský marš. Gruzínský marš je krajně pravicová, ultranacionalistická a konzervativní organizace v Gruzii, která je spojována s agresivními protesty a proti přistěhovaleckou, homofobní a xenofobní rétorikou. Často cílí na menšiny a cizince a usiluje o „ochranu gruzínské identity“. Je dokumentováno napadání Arménů, Azerů, muslimů, příslušníků LGBTI+ i cizinců. Tvrzení žalovaného, že tato organizace se má zaměřovat na jiné zranitelné skupiny osob, žalobce označil za ničím nepodloženou spekulaci a bagatelizaci situace. Žalovaný měl podle žalobce posoudit, zda nebezpečí, které žalobci od této organizace v případě návratu do země původu hrozí, nepředstavuje nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, a zda toto nebezpečí není důvodem pro přiznání doplňkové ochrany.
9. Podle žalobce žalovaný při posouzení skutkového a právního stavu věci přehlédl celou řadu tvrzení a okolností svědčících o reálnosti obav žalobce z návratu do Gruzie. Bylo přitom na žalovaném, aby shromáždil dostatečné podklady o historickém vývoji situace v zemi původu žalobce, které by mohly objasnit azylový příběh žalobce a hodnověrnost jeho tvrzení.
10. Žalobce dále zdůraznil, že v zemích, kde menšiny a osoby spojené s předchozími konflikty nedůvěřují policii, je nehlášení incidentů zcela běžné. Tvrzení žalobce, že incidenty nikam neoznámil ze strachu z odhalení identity, je nutné chápat jako doklad špatné dostupnosti nebo nedůvěry ve státní ochranu. Jelikož se žalobce neskrýval před celou populací Gruzie, ale pouze před těmi, kteří pronásledovali jeho rodinu, není nepochopitelné, že vystudoval veřejnou vysokou školu. Žalobce navíc nakonec přesto musel z univerzity odejít, ale i to žalovaný zlehčil.

11. Kdyby žalovaný chtěl zjistit skutečnou situaci v Gruzii, nemusel by vést vyšetřování, stačilo by sledovat zprávy. Ty jasně ukazují, jak jsou do vězení posíláni nevinní lidé, kteří se staví proti sbližování s Ruskem a odklonu od Evropy. Gruzínské soudnictví je plně podřízeno vládnoucí straně, podobně jako za dob Sovětského svazu. Je zcela běžné, že jsou lidé odsouzeni na základě vykonstruovaných obvinění. Za takových okolností je pokládání otázky, proč se žalobce neobrátil na policii, zcela absurdní. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo žalobci umožněno sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti. Dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Z těchto podkladů, které jsou součástí spisu, je zřejmé, že žalovaný v případě žádosti žalobce posuzoval rovněž postavení gruzínských občanů arménskému původu v Gruzii.
13. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval v první řadě tvrzenými problémy žalobce, které měl mít kvůli svým předkům. V této souvislosti připomněl, že se žalobce narodil v Tbilisi, má gruzínskou státní příslušnost a svoji vlast poprvé opustil až v roce 2019. Vždy užíval pouze příjmení Metsatuniani, od roku 2007 do roku 2014 byl členem politické strany Sjedenocené národní hnutí. Žalobce v Tbilisi vystudoval státní vysokou školu obor mezinárodní vztahy. Pokud tedy žalobce tvrdil, že ve vlasti pociťoval obavu z gruzínské vlády a že se kvůli minulé činnosti svých předků musel skrývat, pak je nepředstavitelné, že by žalobce dokázal žít popsany život. Žalovaný proto nemohl přijmout zdůvodnění, že popisované incidenty žalobce nehlásil na policii, protože měl obavu, aby nebyla zjištěna jeho totožnost.
14. V žalobcově případě nepřicházelo do úvahy ani udělení doplňkové ochrany. Za vážnou újmu se podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu nebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V případě doplňkové ochrany se jedná o skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající v reálném ohrožení základních hodnot jako je lidský život, lidská důstojnost a tělesná integrita, nikoliv o pouhou možnost takové újmy.
15. Podle žalovaného pak není možné případnou nižší efektivitu ochrany poskytované státní mocí podřadit důvodům pro udělení doplňkové ochrany, které se žalobce domáhá. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, a ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Žalobce tyto prostředky dle názoru žalovaného nevyčerpal. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
16. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba

byla podána v zákonné lhůtě, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

17. K námitce nepřezkoumatelnosti, vznesené žalobcem, uvádí soud následující. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, je nepřezkoumatelnost rozhodnutí způsobena zpravidla tím, že se správní orgán nevypořádá v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Nejde však o situaci, při které se správní orgán s námitkami žalobce vypořádal, ovšem nereagoval na všechny dílčí aspekty jednotlivých námitek. Skutečnost, zda žalobce názor správního orgánu akceptuje či nikoli však nelze spojovat s možnou nepřezkoumatelností správního rozhodnutí.
18. Soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, ve shodě s žalovaným má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný se se všemi tvrzeními žalobce svědomitě a podrobně vypořádal. Nelze tvrdit, že by na argumentaci žalobce reagoval pouze povrchně. Svou argumentaci žalovaný současně přiléhavě opřel o získané podklady. Není tedy pravdou, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč bylo ve věci rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto.
19. Další okruh žalobních námitek se dotýkal aktuálnosti a (ne)úplnosti podkladů užitých žalovaným. Předně je třeba připomenout závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž je to právě žadatel, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany a je primárně povinen prokazovat jednotlivé skutečnosti. Jeho tedy tíží důkazní břemeno. Rozsah a obsah informací, které správní orgán o zemi původu zjišťuje, se odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, nebo ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1 Azs 20/2021-37, obdobně též usnesení ze dne 9. 10. 2025, č. j. 22 Azs 131/2025-33).
20. Je tedy zejména na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti, a také je, pokud je to s ohledem na situaci možné, i prokazoval. Žalobce žádné podklady nedoložil, přestože tak zjevně mohl učinit, neboť sám uváděl, že je v zemi původu v kontaktu s přáteli (např. s advokátem, který jej měl informovat o zahájení trestního řízení). Žalovaný nadto s žalobcem provedl po zrušení prvního rozhodnutí ve věci doplňující pohovor, v němž mu umožnil rozvést jeho předchozí tvrzení a případně je doplnit. Dne 16. 4. 2025 se pak žalobce seznámil s podklady rozhodnutí. Obstarané zprávy o zemi původu nijak nerozporoval, jejich doplnění nenavrhoval.
21. Ani v podané žalobě pak žalobce konkrétně nereagoval na argumentaci žalovaného opřenou o jím získané dokumenty o zemi původu, pouze bagatelizoval jeho dílčí závěry. Lze dodat, že podklady žalovaného pocházely ze 7. 11. 2024, 2. 9. 2024, 31. 5. 2024 a 13. 3. 2025. Nelze tedy tvrdit, že by byly neaktuální. Žalovaný z nich získal potřebné informace ke každému dílčímu tvrzení žalobce. Vyhověl tak i požadavku

Nejvyššího správního soudu stanovenému v rozsudku ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 324/2021-57. Zavádějící je v tomto kontextu žalobní tvrzení, že žalovaný nesprávně interpretoval podklady, které do správního spisu obstaral žalobce. Ten totiž během správního řízení žádné podklady nedoložil, ani jejich obstarání nenavrhoval.

22. Pokud žalobce nesouhlasil s neudělením azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť měl být ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv, pak soud konstatuje, že jeho argumentace není přiléhavá. Z jeho vlastního azylového příběhu je zřejmé, že tvrzené pronásledování mělo pramenit v jeho etnickém původu, případně s ním související činností jeho předků. Nikoli v politickém (ani přisuzovaném) názoru žalobce, který, jak správně poznamenal žalovaný, v současnosti nijak politicky aktivní není. Ani za minulou účast v politické straně jej zjevně nikdo nepronásledoval, nebo to žalobce alespoň netvrdil. Lze dodat, že žalovaný se s argumentací týkající se důvodů, pro něž měl být žalobce pronásledován, vypořádal obsáhle a přesvědčivě.

23. K věrohodnosti tvrzení o aktivitách jeho předků a jejich údajné perzekuci se žalovaný vyjadřoval na straně 5 napadeného rozhodnutí. Tuto argumentaci žalobce v žalobě nijak konkrétně nerozporoval. Za věrohodnou a zcela logickou pak lze označit i část odůvodnění na straně

6 napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný konstatoval, že žalobce (ač tvrdil, že jej pronásledují soukromé osoby i stát) vystudoval veřejnou vysokou školu a byl členem politické strany.

Užíval přitom vždy své rodné příjmení a ze země vycestoval až v roce 2019. V tomto bodě

je žalobce sám do jisté míry nekonzistentní, když ve správním řízení tvrdil, že jej pronásledují soukromé osoby a vláda, která jej chce zabít. V žalobě pak uváděl, že vysokou školu vystudovat mohl, protože se skrýval před extremisty působícími u policie a v politice. Z jeho azylového příběhu však nevyplývá, že by jej měly takové osoby pronásledovat. Jak správně poznamenal žalovaný, žalobce se bez problému účastnil veřejného života. Že by se o tomto jeho působení nedozvěděly jím popsané osoby, je tedy těžko uvěřitelné. Pokud žalobce v žalobě nově tvrdil, že měl žalovaný zlehčovat jeho odchod z univerzity, pak je třeba uvést, že žalovaný konstantně vycházel z informace, podle níž má žalobce vysokoškolské vzdělání (tedy vysokou školu dokončil). Ostatně žalobce sám toto uvedl v rámci svých pohovorů. I v tomto bodě je tedy jeho argumentace rozporná.

24. Dle krajského soudu není na místě polemika o tom, zda je extremistická skupina Gruzínský marš známá pronásledováním Ázerbájdžánců nebo Arménů, případně jiných menšin. Za podstatné považuje, že žalobce tento tvrzený útok nikde nehlásil a nevyužil tak možnosti obrany v domovském státě. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom obava

„před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení

§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“ (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48).

25. V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu brozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátí se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a brožilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*“ V rozsudku ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.*“
26. Ve vztahu ke Gruzii Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018-44, konstatoval, že „*v zemi funguje možnost uplatnění práv občana na různých úrovních, vč. odvolání a přezkumu. Je možné se reálně domáhat prověření postupů policie, v zemi má rovněž poměrně silné postavení veřejný ochránce práv.*“ Žalovaný přitom vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, jaké možnosti přístupu k justici mají v Gruzii národnostní menšiny, a to i v případě, že by byli na lokální úrovni „šikanováni“ příslušníky policie nebo jiného orgánu veřejné moci. Pokud se žalobce snažil argumentaci žalovaného rozporovat tím, že v současnosti jsou gruzínští občané zatýkáni pro své protirládní a protiruské postoje, pak lze jen dodat, že žalobce tyto postoje ve správním řízení ani v žalobě netvrdil. Jeho tvrzené obtíže měly spočívat v pronásledování soukromými osobami z důvodu jeho etnické příslušnosti. K věrohodnosti tvrzení o údajném trestním stíhání spojeném s incidenty na ázerbajdžánsko - gruzínské hranici se žalovaný zcela přiléhavě vyjadřoval na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí, jeho argumentaci žalobce v žalobě nezpochybnil.
27. Závěrem soud konstatuje, že sdílí skepsi žalovaného ve vztahu k věrohodnosti azylového příběhu žalobce. Ten totiž sám v pohovoru ze dne 22. 12. 2020 uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až poté, co již neměl jinou možnost, jak na území České republiky legálně pobývat, neboť mu skončilo pobytové oprávnění navázané na výkon závislé práce.
28. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
31. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

32. Žalobci byl v rámci řízení o správní žalobě ustanoven jako zástupce Mgr. Marcel Kmeť, jehož odměna a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání doplnění žaloby). Za tyto úkony právní služby mu náleží odměna ve výši 4 620 Kč/úkon [§ 9 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 5. stejné vyhlášky] a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 450 Kč/úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak v souhrnu činí 10 140 Kč a bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 18. listopadu 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně